

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ТУРИЗМУ, БІЗНЕСУ ТА ПСИХОЛОГІЇ
КАФЕДРА МЕНЕДЖМЕНТУ ТА МАРКЕТИНГУ

КУРСОВА РОБОТА

з навчальної дисципліни “ Міжнародне право ”

на тему: Система міжнародного права

студентки 4 курсу, групи Пр-04-19
факультету туризму, бізнесу та психології
денної форми навчання
спеціальності 081 Право
першого (бакалаврського) рівня

Сивоголовко Т.О.

(прізвище та ініціали)

Керівник К.ю.н доц. Машков К.Є

(посада, вчене звання, науковий ступінь, прізвище та ініціали)

Національна шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка ЄКТС _____

Члени комісії _____

підпис

ініціали та прізвище

підпис

ініціали та прізвище

ЗМІСТ

ВСТУП	3
 Розділ 1. Система, поняття та становлення міжнародного права:	
1.1. Історія походження міжнародного права.....	5
1.2. Поняття міжнародного права.....	7
1.3. Поняття системи міжнародного права.....	8
1.4. Структура системи міжнародного права.....	12
1.5. Проблеми становлення та закономірності розвитку сучасної системи міжнародного права.....	14
1.6. Міжнародне право і внутрідержавне право - дві системи права: спільні та відмінні риси.....	17
 Розділ 2. Структурні елементи системи міжнародного права:	
2.1. Проблеми визначення поняття та класифікація джерел міжнародного права	20
2.2. Основні принципи в системі міжнародного права.....	22
2.3. Норми міжнародного права: поняття, правова природа, класифікація...25	25
ВИСНОВКИ	27
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	29
ДОДАТКИ	32

ВСТУП

Актуальність теми

Розглядаючи розвиток міжнародного публічного права на початку ХХІ століття, слід визначити, що це питання видається досить складним і потребує аналізу не лише через його пізнавальний інтерес але й через розяснення питання про систему державного права. Трактуння міжнародного права як системи є відносно новим явищем. Міжнародне право не містить загальних цілей і принципів, воно є визначальним, тобто держави можуть анулювати чинність будь-якої міжнародно-правової норми у своїх взаємовідносинах. Виникнення принципів міжнародного права сприяло уніфікації, організації та створенню нормативної ієрархії міжнародного права. Однак про стабільність цієї системи говорити зараз годі, вона навпаки динамічна і постійно змінюється, що принаймні визначає актуальність дослідження теми.

Мета і завдання дослідження.

Основна мета курсової роботи полягає в тому, щоб на основі аналізу складових системи міжнародного права розкрити його системні особливості та характеристику.

Завдання дослідження.

З огляду на мету роботи її завданням є:

- 1) охарактеризування поняття та структури системи міжнародного права;
- 2) вивчення специфіки закономірності сучасного етапу розвитку системи міжнародного права;
- 3) висвітлення особливості норм, принципів та джерел як складових системи міжнародного права.

Об'єктом дослідження курсової роботи є система регулювання міжнародних відносин засобами міжнародного права іх звязком з державним правом.

Предметом дослідження є теоретико-концептуальні підходи до висвітлення проблеми становлення та розвитку системи міжнародного права та її елементів.

Методи дослідження. Методологічну основу роботи складає сукупність загальнонавчаних принципів та методів наукового пізнання. Для одержання наукових результатів застосовувалися загальнонаукові принципи та підходи, які забезпечили єдність аналізу, історизм, об'єктивність дослідження тощо. Історико-правовий, історико-порівняльний, нормативний, діалектичний, системно-структурний та інші методи були задіяні з метою досягнення розуміння виникнення та розвитку системи міжнародного права, його окремих норм, принципів та інститутів. З арсеналу спеціальних методів використовувався метод наукової абстракції, формально-логічний.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що винесені в роботі визначення і висновки можуть бути використані для подальшого вивчення і розгляду системи міжнародного права.

Структура та обсяг курсової роботи. Курсова робота складається з вступу, двох розділів, висновків, списку літератури і витягу з анти плагіату. Загальна кількість сторінок - 32.

РОЗДІЛ 1. СИСТЕМА, ПОНЯТТЯ ТА СТАНОВЛЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

1.1. Історія походження міжнародного права

Якщо ми знатимемо як, що і коли виникло, ми наблизимося до розуміння міжнародного права та його системи, зрозуміємо навіщо воно було створено як окремий інститут. Питання походження складне і різні вчені мають різні підходи до визначення генезису міжнародного права.

Існує кілька теорій виникнення міжнародного права. Перша теорія — це додержавна теорія виникнення міжнародного права, друга — державна теорія виникнення міжнародного права, третя — післядержавна теорія. Державна теорія виникнення міжнародного права пов'язує виникнення міжнародного права з виникненням держав, що є логічним. Ми знаємо, що на національному рівні закони невіддільні від держави, вони регулюють державні відносини. Закони визначають устрій держави. З іншого боку, держава також є основою права. Якщо будь-який суб'єкт порушує закон, держава втрутиться і притягне суб'єкта до відповідальності.

Додержавна теорія не пов'язує виникнення міжнародного права з виникненням держави. Представники додержавної теорії стверджують, що відносини і правила, які регулюють відносини, можуть існувати в будь-якому суспільстві. Наприклад, у сім'ї кожна сім'я має свої правила, і те ж саме робить суспільство, яке існує за межами країни, не має своїх правил поведінки, як і всередині сім'ї. Те, що заважає різним групам людей з'єднатися одна з одною, призведе до існування правил. Представники теорії колишньої держави вважають, що міжнародне право регулює відносини між народами, а не між державами. Ці правила були до держави, були, коли була держава, існуватимуть, коли держава зникне.

Постдержавна теорія базується на тому, що міжнародне право виникло наприкінці Середньовіччя. Представники відповідної теорії вважають, що міжнародне право виникає лише тоді, коли починають встановлюватися універсальні міжнародні норми, застосовні до багатьох країн світу. Це твердження ґрунтується на тому, що одним із головних принципів права є принцип загальності – норми однакові для всіх. До кінця Середньовіччя правила, що регулювали відносини між різними народами чи державами, були різними і часто відрізнялися від країни до країни. Наприкінці Середньовіччя почали виникати централізовані держави (Іспанія, Англія), які були достатньо потужними, щоб нав'язувати власні правила іншим державам [2, с.52].

Кожна з перерахованих вище теорій має право на існування, і, відповідно, розуміння цих теорій породження міжнародного права дозволяє зрозуміти, що таке міжнародне право, як воно виникло, як розвивалося і яка його подальша доля. Досліджуючи походження міжнародного права, слід звернути увагу на період розвитку міжнародного права. Виділяють чотири основні періоди міжнародного права:

1. Спосіб формування. Такий підхід ґрунтується на тому, що кожному історичному періоду відповідає певна суспільно-економічна формація. Класифікують за способом формування: період первісного суспільства, рабовласницький період, феодальний період, капіталістичний період.

2. Підхід з появою цивілізації. Сенс такого підходу полягає в історії цивілізації що народилась, розвивається та може зникнути. Можна перелічити таку класифікацію відповідно до цивілізаційного підходу: цивілізація єгипетських, грецьких, римських, іспанських, французьких, та англійських часів.

3. Тривалість і період конгресів. Перший етап — період до Вестфальського конгресу 1648 р. (війна — основний спосіб вирішення міжнародних проблем). Другий етап — період між Вестфальською та Віденською конференціями (де переважають політичні методи вирішення міжнародних проблем). 3 етап – після Віденського конгресу 1814-1815 рр. (права людини почали розвиватися в міжнародному праві).

4. Періодизація щодо міжнародних організацій. Перший період — класичне міжнародне право з 1919 по 1920 рр., другий — перехідний період міжнародного права. Третій етап — це сучасний етап міжнародного права (від заснування ООН у 1945 р. до теперішнього часу).

5. Періодизація за світовою війною. 1-й етап – до Першої світової війни. Другий період — між Першою та Другою світовими війнами. Третій період — після Другої світової війни [3, с.258].

Отже, відповідно до цього розподілу можна зробити висновок, що система регулювання міжнародних відносин яка існувала раніше не дієва. Саме тому люди після війни нації та держави прагнуть створити нову систему протипаг, регулювання і стримання міжнародних відносин.

1.2 Поняття міжнародного права

У сучасному світі вчені запропонували понад тисячу різних визначень міжнародного права, але не змогли дійти згоди навіть у найелементарніших питаннях. Я можу виділити дві точки зору. Деякі вчені стверджують, що міжнародне право — це система правових норм, створених визнаними та санкціонованими суб'єктами міжнародного права та регулюючих відносини між ними. Інші вважають, що міжнародне право — це лише процес ухвалення та виконання урядових рішень. Цей процес дозволить одночасно вирішити три завдання: 1) застосування чинних норм міжнародного права; 2) ліквідація минулих бездоганних правових рішень; 3) встановлення цілей для загального блага суб'єктів і забезпечення засобів для їх досягнення; Для першої групи вчених важливіша статистика міжнародного права, а для другої – динаміка [7].

Розуміння міжнародного права першими вченими на мою думку більше відповідає природі цього права, яке діяло до Другої світової війни. Він

характеризується невеликою динамікою змін, беззастережним визнанням національного суверенітету, визнанням волі та інтересів держав як ключових рушіїв міжнародної правотворчості. Після прийняття Статуту ООН міжнародне право розвивалося дуже динамічно, що обґрунтовує другу позицію. Тому на цих висновках і теоріях можна сформулювати таке визначення: Міжнародне право — система правових норм, які регулюють міжнародні відносини з метою забезпечення миру, прав людини та співробітництва для того щоб в державах виник один і той самий інтерес.

Основними ознаками міжнародного права є:

- Міжнародне право – це сукупність правових норм і принципів.
- Такі норми створюються договірними або неявними угодами між суб'єктами міжнародного права.
- Норми визнаються юридично обов'язковими суб'єктом міжнародного права.
- Реалізація норм міжнародного права гарантується примусом, формою, характером і межами якого визначаються в міждержавних угодах.
- Міжнародне право функціонує як окрема правова система зі своїми галузями та органами. Тому це не є галуззю національного права і не є частиною його правової системи [5, с.260].

1.3 Поняття системи міжнародного права

Визначившись з поняттям міжнародного права ми можемо перейти до визначення поняття системи міжнародного права.

Термін «система» походить з грецької мови і означає ціле, зв'язок, що складається з частин. Кількість регулярно з'єднаних елементів являє собою певну цілісну формацію, єдність або порядок шляхом навмисного розміщення частин у певному зв'язку. Поняття «система» означає, що право являє собою цілісність, яка складається з багатьох елементів у фіксованому відношенні один до одного [4, с 34].

Правова система відображає не сукупність усіх правових явищ у їх взаємодії, а лише внутрішню конструкцію права як системи правових норм. Внутрішня структура права характеризується насамперед єдністю його складових. Це визначається системою відносин, що визначають зміст правових норм, створенням і дією правових норм на основі єдиних засад. Міжнародне право — це особлива правова система, відмінна від внутрішніх національних правових систем, яка являє собою досить складну правову сутність, що складається із комплексних правових норм, що характеризуються фундаментальною єдністю та впорядкованим порядком. Це загальна вимога. Поділ на відносно самостійні частини, такі як галузі, підгалузі та інститути [5, с 67].

Міжнародна правова система — це система принципів і норм у логічній послідовності або за предметом регулювання. За своєю структурою сучасне міжнародне право є багаторівневим. Її можна поділити на такі структурні рівні: нормативна структура, компонентна структура на рівні інституту і галузі міжнародного права. Необхідно також мати на увазі, що сучасне загальне міжнародне право є ядром системи, в якій воно зараз функціонує. Існують також регіональні міжнародно-правові комплекси, які регулюють конкретні міждержавні відносини країн у конкретних регіонах. Існує ряд правових норм, які регулюють конкретні локальні відносини і можуть не вписуватися в певну систему. Міжнародне право — це не лише багатофункціональна система, це також структурована система. З цього випливає, що структурні зв'язки по лінії норма-інститут-галузь-система складають лише одну сторону структурування.

Оскільки система міжнародного права складається з таких самостійних частин, як галузі, підгалузі та інститути тож слід надати їм визначення.

Норми міжнародного права — це формально визначені правила, прийняті за згодою суб'єктів, які встановлюють їхні права та обов'язки. Класифікація міжнародно-правових норм має чітко виражені умовні ознаки. Їх можна класифікувати як: - обов'язкові і вирішальні (надають свободу вибору правил поведінки суб'єктам міжнародного права); - ті які стосуються певної особи

(наприклад, адресовані вузьким колам учасників міжнародних відносин, що містяться в двосторонніх міжнародних договорах) та ті які адресовані всім без винятку суб'єктам міжнародного права, є загальнообов'язковими і невиконання яких може призвести до заходів міжнародної відповідальності.

Інститут міжнародного права— це відносно відокремлена сукупність міжнародно-правових норм, що у межах міжнародного права регулюють визначену сферу відносин між його суб'єктами або встановлюють правовий статус чи режим будь-якого простору, сфери або іншого об'єкта міжнародних правовідносин.

Існує кілька типів міжнародно-правових норм, визначених різними класифікаційними функціями. 1) за створенням і формою існування (за джерелом); 2) за сферою застосування. 3) за юридичною силою; 4) відповідно до змісту 5) відповідно до поведінки. 6) за роллю в міжнародно-правових механізмах регулювання.

Міжнародна правова система регулює певну сферу відносин між її суб'єктами або встановлює правовий статус або режим будь-якого простору, території або іншого суб'єкта міжнародного права, вона є відносно самостійною сукупністю міжнародно-правових норм та відносин.

Міжнародні юридичні органи можна розділити на дві групи:

- Орган, загальний для всього міжнародного права. Наприклад, міжнародно-правова відповідальність, правонаступництво міжнародного права.
- Галузеві органи, тобто органи, що діють лише в одній галузі міжнародного права.

Галузь міжнародного права — це сукупність міжнародних правових норм, кодифікованих у міжнародних договорах, які регулюють взаємовідносини суб'єктів міжнародного права в широких сферах міжнародного співробітництва. Кожен сектор є незалежною системою, але кожен може розглядатися як підсистема в рамках єдиної системи міжнародного права.

Галузь міжнародного публічного права можна розділити на дві групи:

- Давні традиції, такі як право міжнародних договорів, право міжнародної безпеки, міжнародне економічне право та право людини.

- Молоді галузі, які розвинулися відносно недавно, такі як міжнародне екологічне право та міжнародне космічне право.

Характеризуючи систему сучасного міжнародного права в цілому та відзначаючи її основні риси, слід зазначити, що ці ознаки певною мірою схожі з відмінностями, які відзначаються в загальних рисах міжнародного права. Проте відмінності все ж є і варто відзначити основні особливості сучасної міжнародно-правової системи:

1) повнота зазначеної сфери дії (тобто сфери дії міжнародного права); 2) особливості по відношенню до інших міжнародних регулятивних режимів, зокрема внутрішніх правових режимів; 3) стрункність будови окремих елементів системи; 4) особливості суб'єкта міжнародного права;

Міжнародну правову систему можна оцінити як комплекс правових норм, що характеризуються фундаментальною єдністю і в той же час упорядкованим поділом на галузі, підгалузі, інститути. Важливим елементом міжнародного права є система відносин, які обслуговує міжнародне право. Основними правовими та морально-політичними факторами є цілі та принципи міжнародного права.

Тож, система міжнародного права дуже особлива і не схожа на інші тому можна також розглянути характерні риси міжнародного права як особливої системи права.

По-перше, після створення норм міжнародного права вони забезпечуються державним примусом, прямо чи опосередковано, залежно від обставин. Це правомірно, оскільки договірний процес між суб'єктами міжнародного права встановлює взаємні права та обов'язки.

По-друге, міжнародне право виступає своєрідним мірилом можливої і доцільної поведінки держав у міжнародних відносинах. Так само у внутрішньому законодавстві кожної держави, в тому числі й України, є норми, що регулюють діяльність державних інституцій у міжнародних відносинах.

По-третє, міжнародне право як особлива правова система характеризується тим, що воно має свої специфічні предмети регулювання. Як зазначалося вище, предметом міжнародно-правового регулювання є відносини між суб'єктами міжнародного права.

По-четверте, суб'єктом міжнародного права є насамперед суверенні держави, міжнародні організації та національні органи, на відміну від внутрішнього права.

По-п'яте, міжнародне право має власний спосіб створення власних норм. Його основою є взаємне узгодження позицій суб'єктів міжнародного права, що дає змогу досягати домовленостей і створювати норми міжнародного права. Процес узгодження позицій держав є демократично орієнтованою основою міжнародно-правових норм і може відрізнятися від соціальної природи цих держав.

Отже, система міжнародного права спирається на комплекс цілей і принципів, має характерною для неї структури, визначених методами формування і функціонування, розвивається у відповідності з властивими їй закономірностями. Існування цієї системи об'єктивно зумовлене, оскільки лише як досить організованої системи сучасне міжнародне право у змозі виконувати свої функції.

1.4 Структура системи міжнародного права

Системі міжнародного права притаманна характерна для неї структура. Під структурою розуміються внутрішня організація системи, розташування і об'єднання її елементів, а також характер їхнього взаємозв'язку. Іншими словами, це внутрішня форма системи, визначена упорядкованістю її частин. Стійкість цілого залежить від стійкості зв'язків між його частинами. Від характеру зв'язків залежить характер системи в цілому. Таким чином, система міжнародного права спирається на комплекс цілей і принципів, має характерну для неї структуру, визначені методи формування і функціонування, розвивається відповідно з властивими їй закономірностями. Існування цієї системи об'єктивно обумовлено, оскільки лише як досить організована система сучасне міжнародне право в змозі виконувати свої функції.

Міжнародна правова система неоднакова за своєю структурою. Ключовим елементом структури міжнародного права є норми міжнародного права.

Структура міжнародного права — це внутрішня організація міжнародно-правової системи. Структура міжнародного права визначає міжнародно-правові норми, міжнародно-правові органи та спеціальні способи спілкування на рівні міжнародно-правових відомств.

Структура сучасного міжнародного права багатопланова. Основним структурним рівнем є структура норм, поділ складових на рівні інституту і галузі міжнародного права. Нормативна маса міжнародного права структурована в багатьох аспектах, зокрема в його нормативній ієрархії. Якщо говорити про ієрархію міжнародного права, то доцільно навести основні принципи міжнародного права як основні правотворчі принципи цієї правової системи. Жодна інституція, жодна галузь, навіть система міжнародного права не може функціонувати поза своїми основними принципами.

Сучасне загальне міжнародне право є центральним для функціонуючої системи. З ним взаємодіє регіональний міжнародно-правовий комплекс. Значна кількість норм визначає локальні та специфічні відносини. Ці норми можуть не застосовуватися до певних установ.

Міжнародне право — це не лише багатифункціональна система, це також складно структурована система.

До складу міжнародно-правової системи входять:

- Цілі міжнародного права як основні положення, що характеризують сучасне міжнародне право, відповідно до Статуту ООН.

- норми міжнародного права як їх основні елементи; - Принципи міжнародного права як найважливіші положення найвищої юридичної сили.

- Міжнародні правові органи як сукупність норм, що регулюють однорідні правовідносини.

- Галузь міжнародного права як сукупність норм і принципів, що становлять певний предмет міжнародного права і регулюють правові відносини в певній галузі, що стосуються певної групи суб'єктів міжнародного права [2].

1.5 Проблеми становлення та закономірності розвитку сучасної системи міжнародного права

Ніколи в історії міжнародно-правової думки питання про виникнення та розвиток міжнародної правової системи не отримувало чіткої відповіді та переконливого пояснення, але одного разу воно ще більше ускладнилося науковою дискусією. Вчені, незалежно від їхніх правових концепцій, однаково стурбовані, можливо, найскладнішими питаннями в науці міжнародного права, і зазвичай мають досить прості відповіді.

Відповіді на питання про виникнення та розвиток міжнародно-правових систем часто залежать від світоглядних уподобань науковців, що базуються на певних ідеологічних засадах, а не на реальній природі права. Для встановлення висновків науковці використовують однакові правові фактори, такі як виникнення джерел права, специфіка законів, предмет законів, юридичні наслідки актів, відповідальність і санкції за порушення норм тощо. Вони пов'язані із закономірностями (ведення війни, духовний і культурний розвиток, передові методи виробництва, рівень розвитку комунікаційної техніки), але мають різні заздалегідь поставлені цілі.

Слід зазначити, що на початку 20 століття міжнародне право стало необхідною нормою для великої кількості міжнародних відносин. Накопичено нормативні матеріали та встановлено зародкову форму міжнародно-правової свідомості. Зміни також зазнали національні закони, наприклад, встановлені привілеї іноземних дипломатів і встановлений правовий режим для іноземців.

У 1919 році країни-переможниці Першої світової війни вирішили заснувати Лігу Націй і прийняли її установчий документ — Статут. Створено першу всеосяжну політичну організацію для забезпечення миру та співпраці між народами. Розвиток міжнародно-правових механізмів регулювання відображено в положеннях Хартії, які включають питання арбітражного або судового розгляду всіх міжнародно-правових спорів. Відповідно до Статуту, у 1922 році було

створено Постійну палату міжнародного правосуддя – перший постійний міжнародний суд.

Важливим кроком у напрямку сучасного міжнародного права стало прийняття в 1928 р. Паризької конвенції про відмову від війни як інструменту державної політики. На англо-американській конференції, було прийнято рішення про створення всеосяжної міжнародної організації на основі принципу суверенної рівності. У червні 1945 року Конференція ООН у Сан-Франциско прийняла Статут Організації Об'єднаних Націй, що поклало початок сучасному міжнародному праву. Враховуючи, що окремі закони міжнародного права є особливою правовою системою, необхідно підкреслити наступне. [6, с. 57]

По-перше, після введення в дію норм міжнародного права їх дотримання може бути забезпечено, у разі необхідності, прямими чи непрямими засобами національного примусу. Це законно, оскільки договірні процедури між суб'єктами міжнародного права встановлюють взаємні права та обов'язки.

По-друге, міжнародне право є мірою можливої та належної поведінки держав у міжнародних відносинах. У свою чергу, у внутрішньому праві кожної країни, в тому числі й України, є норми, що регулюють діяльність державних інституцій у міжнародних відносинах. Наприклад, Закон України «Про міжнародні договори України» від 2004 р., № 50, ст. 540 [4] визначає повноваження та порядок України щодо формування та підписання міжнародних договорів, порядок їх ратифікації та виконання. Закон має комплексні наслідки для поведінки України в сучасних міжнародних відносинах.

По-третє, міжнародне право як особлива правова система характеризується специфічним предметом регулювання. Як зазначалося раніше, такими нормативними предметами міжнародного права є відносини між суб'єктами міжнародного права. По-четверте, на відміну від внутрішнього права, суб'єктами міжнародного права є переважно суверенні держави, міжнародні організації та деякі державні утворення.

По-п'яте, міжнародне право має свій унікальний спосіб формулювання норм. Його основою є узгодження позицій між суб'єктами міжнародного права, що дає

змогу досягати домовленостей і виробляти норми міжнародного права. Процес узгодження національних позицій, що лежить в основі нормативно-демократичної орієнтації міжнародного права, іноді може відрізнитися від соціальної природи тих чи інших країн. Через ці особливості міжнародне право принципово відрізняється від внутрішніх правових систем певних країн.

Система сучасного міжнародного права має об'єктивний характер і включає в себе основні принципи міжнародного права і його галузі: право міжнародних договорів; міжнародне морське право; міжнародне повітряне право; міжнародне космічне право; право зовнішніх зносин; право міжнародних організацій; мирні засоби вирішення міжнародних спорів; міжнародне гуманітарне право; міжнародне екологічне право, міжнародне економічне право; право міжнародної безпеки; міжнародний захист прав людини; принципи і норми, що встановлюють режим державної та інших територій.

Основними ознаками сучасної міжнародно-правової системи є:

1. Норми, інститути та галузі міжнародно-правової системи ґрунтуються на фундаментальних принципах міжнародного права та являють собою логічну та цілісну систему основних, суттєвих та універсальних норм міжнародного права. Вони складають основу всієї сучасної системи міжнародного публічного права, і жодна норма міжнародного права не може їм суперечити, а повинна, навпаки, ґрунтуватися на них.

2. У сукупності всі складові міжнародно-правової системи утворюють логічну, взаємопов'язану та цілісну систему, кожен елемент регулюється певним міжнародним договором.

3. Сучасна міжнародно-правова система є досить динамічною категорією, оскільки всі зміни, що відбуваються в рамках сучасних міжнародних відносин, знаходять достовірне відображення в міжнародних договорах.

4. Ступінь імплементації всіх компонентів міжнародної правової системи залежить виключно від сумлінного виконання міжнародних зобов'язань міжнародно-правових осіб у рамках двосторонніх і багатосторонніх угод, а також від забезпечення застосування принципів міжнародного права. Про рівень

міжнародно-правової культури в предметі права міжнародне право. Тільки тоді можна буде забезпечити глобальну мету міжнародного права: загальний мир і міжнародну безпеку.

1.6 Міжнародне право і внутрідержавне право - дві системи права: спільні та відмінні риси

Міжнародне та внутрішньодержавне право (зокрема конституційне право, трудове право, кримінальне право, цивільне право) постійно розвиваються, постійно змінюються їх принципи та норми, а також об'єкти, методи, обсяг і суб'єкти правового регулювання. Все це позначається на характері взаємодії міжнародного і внутрішньодержавного права і перетворює питання їх співвідношення взагалі і в конституційній сфері зокрема в найгостріші теоретичні та практичні питання. Інтерес до нього зростає, особливо із закінченням «холодної війни» та зміцненням міжнародних відносин, поглибленням процесу інтернаціоналізації життя людей, економічної і значною мірою політичної інтеграції, людського елементу в міжнародних відносинах.

В такому контексті американські дослідники М. Макдугал та М. Райзман зазначають, що в результаті науково-технічного прогресу людство рухається до більш тісних та інтенсивних зв'язків. Держави все ще залишаються на світовій арені, але зростає роль і вплив урядових та неурядових організацій. При цьому, головними діючими особами на міжнародній арені стають фізичні особи. За таких умов, на думку американських вчених, необхідно створити світову державу, яка б переслідувала двояку мету утворення загального правопорядку для забезпечення прав людини та припинення спроб створення світової тоталітарної держави.(7, с 74).

Можна сказати про те, що вчені досить правильно виокремили тенденції розвитку світового співтовариства. Однак створення світового права і держави навряд чи є нереальним в сучасних міжнародних відносинах внаслідок політичних, економічних та інших причин. Особливо слід зазначити, що багато держав світу все ще абсолютизують державний суверенітет.

Пізніше, а саме у 1950 р., з'явилося уточнення на думку щодо міжнародного права. На цю думку, «правильним вирішенням проблеми було б дозволити міжнародним угодам і внутрішнім законам країни мати однакову силу, тому що угоди і закони затверджуються одним і тим же органом». Так, далі процедури, встановлені в державній практиці, стають відомими установам і громадянам, яких вони стосуються [8, с.30].

Зі сказаного видно, що юристи та вчені не виключали взаємодії двох правових систем. Взаємодія двох правових систем відбувається у формі взаємного впливу. Підхід юриста до цього питання полягав у тому, що він розглядав вплив права на міжнародне право як первинне. Так, зокрема, зверталася увага на те, щоб держави творили міжнародне право, а не навпаки. Але теорія міжнародного права ґрунтувалася на тому, що верховенство не означало верховенства внутрішнього права над міжнародним. Первинність означає, що в процесі розробки норм міжнародного права держави виходять із принципів і норм власного внутрішнього права і не розвивають норми, що суперечать основам суспільно-політичного ладу. Саме в цьому аспекті співвідношення двох правових систем юристи та вчені знайшли юридичну релевантність [10, с75].

Загалом у міжнародно-правовій доктрині існують різні точки зору на співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права, які чи не найвиразніше простежуються крізь аналітичну призму концепцій дуалістичну та моністичну. Цей поділ найбільш поширений у теорії міжнародного права.

Міжнародне право та внутрішнє право є не лише різними галузями права, а й різними правовими системами. Це два кола, які дотикаються, але ніколи не перетинаються.

Найбільше було прихильників дуалістичної концепції яка стверджувала співвідношення внутрішньодержавного та міжнародного права. Національне право регулює внутрішньодержавні правовідносини між громадянами і державою з одного боку, і власне між громадянами. Відповідно до цієї теорії міжнародне право регулює відносини між державами як членами сім'ї держав [9, с 157].

Зокрема, деякі автори розвивають дуалізм і пропонують теорію об'єктивного дуалізму. Суб'єкт міжнародного права з центром у державі створює власні норми міжнародного права та регулює взаємовідносини, а тому міжнародне право регулює відносини між державами. Внутрішнє право регулює не тільки внутрішньодержавні відносини, а й внутрішньодержавні відносини з іноземними елементами. Водночас сфера регулювання об'єктивно розподілена між двома правовими системами [9, с.158].

Природа моністичного принципу полягає в тому, що і міжнародне, і державне право є частинами однієї правової системи. Але при цьому вони поділяються на прихильників верховенства внутрішнього права та прихильників верховенства міжнародного права. Спочатку, до середини XIX ст., панував погляд на верховенство внутрішнього права, відповідно міжнародне право фактично визначалося як галузь внутрішнього права.

Другим варіантом моністичної концепції була теорія про перевагу міжнародного права над внутрішнім. Тому французький юрист Ж. Ссель, один із представників цієї теорії, зазначав: “Держава є лише моментом еволюції: феномен державний і феномен міжсоціальний є двома співпадаючими аспектами людських зусиль, спрямованих на політико-юридичну організацію”.

На думку Ж. Ссель, норма міжнародного права може “автоматично скасувати норму національного права остільки, оскільки вона з нею не сумісна”[12, с 67].

Отже, висновок такий, що це питання розглядало багато юристів та вчених і всі вони були прихильні різним теоріям і концепціям.

РОЗДІЛ 2. СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ СИСТЕМИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

2.1. Проблеми визначення поняття та класифікація джерел міжнародного права

Трактування міжнародного права як системи є відносно новим явищем. У минулому існували різні норми для регулювання місцевих відносин (міждержавні угоди) або для забезпечення основних правил дипломатичної поведінки. Міжнародне право не містить загальних цілей і принципів, воно є визначальним, тобто держави можуть анулювати чинність будь-якої міжнародно-правової норми у своїх взаємовідносинах. Виникнення принципів міжнародного права сприяло уніфікації, організації та створенню нормативної ієрархії міжнародного права. Вона вже не є просто вирішальною, існує набір імперативних норм (*jus cogens*), тобто прийнятих норм, від яких держави не повинні відступати у своїх відносинах, навіть за взаємною згодою [13, с. 63].

Варто зазначити, що, незважаючи на свої особливості, міжнародне право має ознаки зрілої правової системи. Це стосується розвитку механізмів правозастосування та кодифікації, структури галузей міжнародного права та інших явищ, які потребують окремого аналізу. Хоча в сучасному науковому співтоваристві не існує визнаної системи міжнародного права, кожна наукова школа підтвердила свою власну точку зору, а той факт, що існування базових принципів і підпринципів як найважливіших елементів сучасної системи міжнародного права, підтверджує свою точку зору. вважається незаперечним. Відмінність між фундаментальними принципами міжнародного права та загальними принципами права часто згадується юристами-міжнародниками, коментуючи статтю 38 Статуту Міжнародного Суду ООН як загальне положення про джерела міжнародного права.

Джерелами права називають фактори, що створюють і діють закони. На думку сучасних правознавців, під джерелом позитивних прав розуміють вияв волі держави, яка спрямована на визнання наявності прав, формування, зміну або припинення прав. Наявність прав на певний контекст. Джерело закону суперпозиції можна знайти в об'єктивних поняттях, прояві божественної волі.

Тому відповідно до загальноправової теорії під джерелом міжнародного права слід розуміти систему, що складається з економічних, соціально-політичних, соціально-психологічних, моральних та інших факторів. Досить багато експертів вважають, що звичаї, договори та законодавчі рішення міжнародних організацій є зовнішньою формою, тобто вираженням міжнародного права. Наявність цих офіційних правових форм міжнародно-правових норм відома як джерела міжнародного права. Проте в поняття «джерело» входить і функція формулювання норм міжнародного права [14с, 18].

Тлумачення вищезгаданої ст.38 Статуту Міжнародного Суду ООН викликає суперечки, основні з них:

- розбіжності в питанні: договір або звичай є основним джерелом міжнародного права;
- спроба класифікувати всі джерела міжнародного права на універсальні і спеціальні чи основні і допоміжні;
- думки, що перелік джерел міжнародного права, перерахованих у ст.38, не є вичерпним, а також пропозиція вважати джерелами міжнародного права, наприклад, резолюції міжнародних організацій;
- вимоги виключити з числа джерел міжнародного права загальні принципи права, визнані цивілізованими націями, а також судові рішення і наукові доктрини. Принципи права пропонується виключити на підставі того, що вони не містять конкретних правил поведінки адресатів міжнародно-правових норм;

- дискутується саме поняття загальні принципи права, визнані цивілізованими націями.

Найбільш поширеною є думка, що в даному випадку мова йде про принципи, які відображають загальні правові принципи, характерні для національних правових систем і міжнародного права, більшість з яких є похідними від римського права.

Слід зазначити, що сучасне міжнародне право фактично не використовує термін «цивілізована держава», але міжнародно-правова доктрина не погоджується і вважає, що якщо система визнається цими державами або більшістю держав, тобто існує угода з характером міжнародного права, тоді ці системи можуть служити джерелом прав у міжнародному праві, оскільки держави визнають застосовні загальні принципи права.

Крім того, навіть визнаючи беззаперечний пріоритет договорів і звичаїв як джерел міжнародного права, в рамках системи міжнародного права, що розвивається, міжнародні суди не завжди можуть використовувати необхідні договори або звичаї для вирішення спорів через їх відсутність.

На жаль, міжнародні угоди не завжди містять лише правові норми, вони можуть містити політичні застереження, виражати корпоративні інтереси або навіть суперечити нормам моралі та справедливості. Можливо, в даному випадку варто використати загальні принципи права з їхньою перевагою для вирішення існуючих спорів за аналогією.

Прогалини також виникають у правових системах, які розвиненіші за міжнародне право. Вони усуваються за допомогою правових норм, оприлюднених компетентними органами. Це не завжди прийнятно в міжнародному праві. У тих випадках, коли суспільні відносини прямо не врегульовані жодною правовою нормою і немає норми, що регулює подібні відносини, використовується аналогія права, тобто конкретні справи вирішуються відповідно до загальних ідей і принципів права (гуманізму, справедливості, рівність).

2.2 Основні принципи в системі міжнародного права

Саме слово «принцип» має такі значення:

- Основне, вихідне положення якої-небудь науки, теорії, навчання;
- Внутрішнє переконання, погляд на речі, що визначає норму поведіння;
- Основна особливість в упорядкуванні чого-небудь.

З давніх часів принципи розглядалися як прояв неминучості або закону явищ. У логічному розумінні принцип є центральним поняттям, основою системи і являє собою узагальнення і розширення певних закономірностей для всіх явищ у сфері, відділеної від принципу. [10, с 175]

Загальноприйнято вважати, що принципи права — це їх основні принципи та вихідні ідеї, які мають ознаки універсальності, загально значущості, вищого порядку і відображають найважливіші положення права. Правові принципи є абстрактними і загалом поглинають соціальну дійсність, що зумовлює їх особливу роль у структурі правової системи, механізмі правового регулювання, нормотворчій та правозастосовній діяльності.

Правові принципи — це норми оцінки правової природи поведінки юридичної особи, які сприяють формуванню правової думки та правової культури, зміцненню правової системи. Правові принципи виникають з відповідних об'єктивних умов, мають історичні особливості, відображають результати раціонального та наукового розуміння моделі розвитку об'єктивної дійсності.

У свою чергу, система міжнародного права базується на складних засадах, має свою унікальну структуру, певні способи формування та функціонування та розвивається за своїми внутрішніми закономірностями. Існування цієї системи є

об'єктивною умовою, оскільки сучасне міжнародне право може виконувати свою роль лише як організована система.

Комплекс основоположних принципів є важливою ознакою сучасного міжнародного права. Загальноприйнято вважати, що навіть за згодою суб'єкта міжнародного права не допускається відступ від основних принципів міжнародного права, а саме того, що основними принципами міжнародного права є норми. Це забезпечує їх універсальність у системі міжнародного права, застосування в дипломатичній і політичній практиці.

Об'єктивно принципи визначаються потребами міжнародно-правової системи і функціонуванням міжнародних відносин, відображають інтереси окремих суб'єктів міжнародного права і всього міжнародного співтовариства, суб'єктивно - міжнародно-правову обізнаність країни. Їхні інтереси та закономірність системи міжнародних відносин. Удосконалення принципів є потребою розвитку міжнародного права. Порухення основних принципів міжнародного права, встановлених історією, серйозно порушить інтереси суб'єктів міжнародного права. Принципи міжнародного права — це стандарти правомірності поведінки суб'єкта міжнародного права та нормативності міжнародно-правової поведінки.

Відповідно до Статуту ООН можна виділити такі принципи міжнародного права:

- принцип суверенної рівності держав і поваги прав, властивих суверенітету;
- принцип незастосування сили чи погрози силою;
- принцип вирішення міжнародних суперечок мирними засобами;
- принцип поваги прав людини й основних свобод;
- принцип невтручання у внутрішні справи держав;

- принцип територіальної цілісності держав;
- принцип непорушності державних кордонів;
- принцип рівноправності і самовизначення народів і націй;
- принцип співробітництва між державами;
- принцип сумлінного виконання зобов'язань по міжнародному праву.

Більшість дослідників визначають основні принципи міжнародного права як загально визнані норми вищого порядку, які концентровано виражають поведінку суб'єктів міжнародних відносин [14, с 72].

Не можна не сказати, що фундаментальні принципи не завжди виявляють єдність у взаємодії та взаємному застосуванні, як це проголошує доктрина міжнародного права. Особливо в реалізації таких принципів, як національна територіальна цілісність і самовизначення народу, виникнуть протиріччя, що ускладнить конфліктну ситуацію.

Зрозуміло, що основні принципи (фундаментальні принципи міжнародного права) — це його фундаментальні положення, які завжди включають певні правила поведінки, більш концентровані, ніж звичайні норми.

Отже, основні принципи, як основні норми, виражають якісні особливості всієї правової системи. Більш того, нормативність у поєднанні з особливою значимістю змісту забезпечує основним принципам керівний характер. Основні принципи міжнародного права - загально визнані норми універсального характеру. Всі інші норми міжнародного права повинні їм відповідати.

2.3 Норми міжнародного права: поняття, правова природа, класифікація

Норми міжнародного права - це його первинні елементи. Вони дуже різноманітні і мають широку класифікацію. Питання про класифікацію норм міжнародного права є поглибленням питання про систему міжнародного права, воно більш детально характеризує цю систему. Розвиток і вдосконалення міжнародних відносин стимулює і вимагає подальшого розвитку і вдосконалення норм міжнародного права, що позначається, у свою чергу, на розвитку його системи й удосконаленні питань класифікації норм міжнародного права, а також на визначенні критеріїв такої класифікації.

В практиці цими питаннями займається доктрина. На сучасному етапі норми міжнародного права можна класифікувати, враховуючи такі критерії:

- зміст і місце в загальній системі міжнародного права ;
- сфера дії норм міжнародного права;
- міра юридичної сили норм міжнародного права;
- органи, що їх приймають (тобто ієрархія);
- спосіб створення і форма існування норм міжнародного права;
- спосіб регулювання.

За сферою дії норм міжнародного права вони класифікуються на універсальні, регіональні, локальні. За цим критерієм можна також виділити і спеціальні норми.

За ступенем юридичної чинності норми міжнародного права класифікуються як імперативні і позитивні. Певне значення також має те, ким створюються норми міжнародного права, тобто їхня ієрархія. На підставі Статуту ООН норми розрізняються за органами, що їх приймають:

- норми Статуту ООН;
- норми, прийняті главами держав;

- норми, прийняті главами урядів;
- норми, прийняті главами відомств.

За способом створення і формою існування норми міжнародного права класифікують на договірні, звичаєві і рішення міжнародних організацій.

У порядку певної відособленості можна також виділити процесуальні норми, що мають своїм призначенням регулювання процесу створення норм міжнародного права, їхньої дії і припинення дії норм міжнародного права. У легітимації процесуальних норм важливу роль відіграє Віденська конвенція про право міжнародних договорів 1969 р., значна частина положень якої носить процесуальний характер. Це, у свою чергу, дозволяє говорити про формування нової галузі міжнародного права - процесуального права.

ВИСНОВКИ

З огляду на проведене мною у курсовій роботі дослідження, можу зазначити, що на початку 20 століття міжнародне право стало необхідним регулятором значного обсягу міжнародних відносин. Проте, ще до наших днів був накопичений значний нормативний матеріал, закладені початки міжнародно-правової свідомості. Намітилися зрушення й у національному праві, що, наприклад, закріпило привілею іноземних дипломатів, установило правовий режим іноземців.

Знання та розуміння основ міжнародного права сьогодні є вкрай актуальним не тільки для юриста, але й для звичайного громадянина. Відповідні знання дають можливість зрозуміти події які відбуваються в світі, оцінювати їх та самостійно робити висновки.

У статті 1 Статуту ООН закріплено такі загальні цілі міжнародної організації:

1. Підтримувати міжнародний мир і безпеку
2. Розвивати дружні відносини між націями на основі поваги принципу рівноправності і самовизначення народів,
3. Здійснювати міжнародне співробітництво в розв'язанні міжнародних проблем економічного, соціального, культурного і гуманітарного характеру й у заохоченні і розвитку поваги до прав людини й основних свобод для усіх, незалежно від раси, статі, мови, релігії тощо,
4. Бути центром для узгодження дій націй у досягненні цих загальних цілей.

Поглянувши на ці цілі можна зробити лиш один висновок, міжнародне право є невідомою частиною всіх галузей права, оскільки такі цілі як міжнародний мир і відносини з іншими державами Європи є необхідними і для національного розвитку і безпеки.

Складність та масштабність проблеми аналізу особливостей системи правового регулювання суспільних відносин і визначення тенденцій її розвитку детермінує неоднозначність підходів до їх оцінки та характеристики. Нова епоха, змушує не в звичному для нас образі аналізувати ситуацію нестабільності правової сфери людського буття, диференційовано підходити до сформованої правової спадщини та можливості її порівняння, взаємопроникнення із відповідною міжнародною традицією. Фундаментальний аспект системи міжнародного права це ідея, теорія та інститут прав людини сформовані упродовж достатньо тривалого періоду. Йдеться саме про розгляд права, правової системи, правового регулювання і насамперед прав та свобод людини як складової статусу особи й громадянина.

Отже, система міжнародного права – це порядок розташування принципів і норм у логічній послідовності або за предметом регулювання. За своєю структурою сучасне міжнародне право є багаторівневим. Можна поділити на такий структурний рівень – структуру норми, компонентну структуру на рівні інституту і галузі міжнародного права. Система міжнародного права розвивалась в роботах міжнародних вчених і юристів і буде розвиватись і зберігати мир серед держав.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України: Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» /ВР України. URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Статут Організації Об'єднаних Націй і Статут Міжнародного Суду ООН від 26.06.1945. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_010
3. Юридичний захист прав людини URL:
<https://www.coe.int/uk/web/compass/legal-protection-of-human-rights>
4. Закон України «Про міжнародні договори України» від 2004 р., № 50, ст. 540 URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1906-15#Text>
5. Буткевич В.Г. Міжнародне право. Основи теорії: підручник / В.Г. Буткевич, В.В. Мицик, О.В. Задорожній; за ред. В. Г. Буткевича. К.: Либідь, 2002. 608 с.
6. Тимченко Л.Д. Міжнародне право [Текст] : підручник / Л. Д. Тимченко, В. П. Кононенко. - К. : Знання, 2012. - 631 с.
7. Баймуратов М. О. Міжнародне право: Підручник / Маріупольський держ. гуманітарний ун-т. -- Суми : Університетська книга, 2006. -- 424с.
8. Бірюков П.М. Міжнародне право: Навчальний посібник. 2-ге вид., перераб. та дод. М.: Юрист, 2000. 415 с.
9. Бліщенко І. П. Міжнародне та внутрішньодержавне право.-М.143 с.
10. Буроменський М. В., Кудас І. Б., Маєвська А. А., Семенов В. С., Стешенко В. М. Міжнародне право: Навч. посібник / М.В. Буроменський (заг.ред.). -- К. : Юрінком Інтер, 2006. -- 335с.
11. Восканов С. Г. Доктрина радянських юристів-міжнародників у питанні про співвідношення міжнародного права // Право і політика, - 2003. №8- з 34-45.
12. Основи законодавства України: ч. 1. / Дзейко Ж.О., Нечипоренко О.Ю., Пониматченко Ю.А. та ін. Вінниця: Нова книга, 2001. 608 с.
13. Міжнародне право: навч. посібник / за ред. М.В. Буроменського. К., 2006. 336 с.

14. Основи законодавства України: ч. 1. / Дзейко Ж.О., Нечипоренко О.Ю., Пониматченко Ю.А. та ін. Вінниця: Нова книга, 2001. 608 с.
15. Тимченко Л. Д. Міжнародне право: навч. посібник для дистанційного навчання / Відкритий міжнародний ун-т розвитку людини "Україна". Інститут дистанційного навчання. -- К. : Університет "Україна", 2007. -- 224с.
16. Лукашук І.І. Міжнародне право. Загальна частина: Підручник. М.: Бек, 1997. 371 з.
17. Лисенкова О. С. До питання про співвідношення міжнародного права і національного законодавства України // Законодавство України та міжнародне право (проблеми гармонізації): Зб. наук. пр. - К.: Ін-т законодавства Верховної Ради України. - Вип. 4. - С. 262.
18. Сироїд Т. Л. Міжнародне публічне право: Навч. посібник. -- 2. вид., доп. й переробл. -- Х. : ТОВ "ПРОМЕТЕЙ-ПРЕС", 2006. -- 268с.
19. Міжнародне публічне право : підручник / [В. М. Репецький та ін.] ; за ред. проф. В. М. Репецького ; Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка, Ф-т міжнар. відносин. - 2-е вид., стер. - К. : Знання, 2012. - 437 с.
20. Письменна В.О. Міжнародне право крізь призму солідаристського та структурно-функціонального підходів / В. О. Письменна // Актуальні проблеми політики. - 2015. - Вип. 54. - С. 80-90.
21. Перепьолкін С.М. Міжнародне право [Текст] : словник-довідник / [С. М. Перепьолкін, Т. Л. Сироїд, Л. А. Філянїна] : за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Сироїд Т. Л. - Харків : Юрайт, 2014. - 403 с.
22. Філатов В.В. Імплементация міжнародних норм як основний засіб удосконалення національного законодавства / В. В. Філатов // Право і суспільство. - 2013. - № 6.2. - С. 392-395.
23. Чижмарь, Ю.В. Національне та міжнародне право: теоретико-правові проблеми [Текст] : монографія / Ю. В. Чижмарь. - Харків : Діса плюс, 2015. - 472 с.
24. Шаповалова О.І. Сутність та типологія норм у міжнародних відносинах: аналіз з позицій концепції нормативної сили / О. І. Шаповалова // Вісник

Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут". Політологія. Соціологія. Право. - 2013. - № 2. - С. 28-35.

25. Міжнародне право / Матіас Гердеген; пер. з німецької. Київ: К. І. С., 2011. 515 с.

26. Міжнародне публічне право: Підручник. 2-ге вид. / за ред. В.М. Репецького. К., 2012. 437 с

27. Буткевич О.В. Міжнародне право ХХІ ст.: утвердження концепції "живого права" / О. В. Буткевич // Альманах міжнародного права. - 2010. - Вип. 2. - С. 37-47.

28. Георгіца А.З., Чикурлій С.О. Міжнародне публічне право: Навч.-метод, посіб. / Чернівецький національний ун-т ім. Юрія Федьковича. - Чернівці: Рута, 2002. - 175 с.

29. Буткевич В.Г., Войтович С.А., Григоров О.М., Заблоць-ка Л.Г., Задорожній О.В. Міжнародне право: Основні галузі: Підручник для студ. вищих навч. закл. за спец. "Міжнародне право", "Міжнародні відносини" / В.Г. Буткевич (ред.). - К.: Либідь, 2004. -814 с.

30. Ушаков Н. А. Міжнародне право: Підручник. - М: Юрист, 2000.

31. Чекаленко Л. Д. Дипломатія. Україна в системі міжнародних відносин. Словник-довідник : навч. посіб. - К., 2007. - 176 с..

32. Черкес М. Ю. Міжнародне право : підруч. - 5-те вид., випр. і доповн. - К., 2006. - 397 с..

ДОДАТКИ

Додаток 1

Витяг з антиплагиату

← → ↻ users.antiplagiat.ru/report/summary/4

АНТИПЛАГИАТ ОБНАРУЖЕНИЕ ЗАИМСТВОВАНИЙ

ТАРИФ Free **БЛЛЫ** 0 **ПОЛЬЗОВАТЕЛЬ** tsivogolovko@gmail.com **ПРОВЕРИТЬ ДОКУМЕНТ**

ГЛАВНАЯ / КАБИНЕТ / РЕЗУЛЬТАТЫ ПРОВЕРКИ

Оригинальность 64,9% **Заимствования** 35,1% Цитирования 0% Самоцитирования

ПОЛНЫЙ ОТЧЕТ **КРАТКИЙ ОТЧЕТ** **ИСТОРИЯ ОТЧЕТОВ** **РАСПЕЧАТАТЬ** **ВЫГРУЗИТЬ** **СОЗДАТЬ ССЫЛКУ**

Свойства документа

Имя исходного файла Курсова_робота_Сивоголовко_T_O_2022 (1) opir (1).docx.pdf

Авторы документа ? Не указано Не указано

Название документа Курсова_робота_Сивоголовко_T_O_2022 (1) opir (1).docx

Тип документа Не указано

РЕДАКТИРОВАТЬ СВОЙСТВА

Структура документа

Текстовые метрики **NEW**

Параметры проверки

Статистика по документу

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в "Параметры".

Введите здесь текст для поиска

 Автор: tsivogolovko
Документ: [Курсова робота Сивого...](#)
Тип документа: DOCX
Символов в тексте: 58443
Слов в тексте: 7923

Система проверки Antiplagiat.org

Уникальность **78%**

↑ Повысить уникальность

